

HARTSTOCHT, EEN THRILLER

Thriller in vier bedrijven

door

NHUNG DAM

en

KOOS TERPSTA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HARTSTOCHT, EEN THRILLER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NHUNG DAM en KOOS TERPSTRA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2015 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

DE PERSONAGES:

DE VROUW

DE VRIENDIN

DE MAN

DE ECHTGENOOT (JULIUS)

HET STUK:

VOORSPEL - Een dinsdagavond, rond 8 uur, eind september, begin oktober

EERSTE BEDRIJF - Een kleine 2 uur later

TWEEDE BEDRIJF - Volgt direct op het eerste bedrijf

DERDE BEDRIJF - Later die avond, 's nachts, 4 uur

VIERDE BEDRIJF - Volgt direct op het derde bedrijf

DECOR:

Het stuk speelt in een alleenstaand landhuis. De huiskamer. Het is een fijn huis, niet overdreven modern, maar ook niet kneuterig. Het heeft ruimte, en je zou er willen wonen. Je voelt dat de bewoners zichzelf zijn. Dat ze weten wat ze willen, ze hoeven niet laten zien dat ze modern zijn, of zoiets, of dat ze erbij willen horen. Het is een goed huis. Het is in evenwicht.

Een trap van boven komt uit in de kamer. De hal rechts leidt naar de buitendeur. Er is een open keuken, die de kamer een grote prettigheid geeft, een huis om in te wonen. In de keuken staat een grote eettafel, die uitnodigt om etentjes te geven, om aan te gaan zitten. En ook al speelt het grootste gedeelte van het stuk zich voor, op een bank en losse leunstoelen af, die gericht zijn op het publiek, de uitnodigende tafel blijft zijn aandacht opeisen. Is er te weinig ruimte, dan is ons voorstel om de eettafel als voornaamste

speelplek te gebruiken, maar zit dan liever vooral op de tafel, dan aan de tafel.

Er hangt kunst aan de muur, maar niet omdat het moet, maar omdat het bij het huis en de bewoners past. Als je na afloop gevraagd zou worden of er kunst aan de muur hangt, zou je na moeten denken, want huis en kunst passen bij elkaar.

Het is noodweer buiten, slagregens en onweer.

VOORSPEL:

DE VROUW

Een vrouw komt op. Koffer, reisspullen. Eventueel een taxichauffeur die haar spullen binnen draagt, betaald wordt en gaat. Ze is 43 jaar, maar je geeft 'r zo 10 jaar jonger. De vrouw is bijzonder goed gekleed, zonder dat het overdreven is. Je voelt de smaak er van af springen. Ze kijkt even naar de thermostaat. Draait er misschien aan. Dan kijkt ze op haar horloge. Pakt de vaste telefoon, draait nummer.

VROUW: Ja, met mij. Ja, ik ben er. Nee, ging allemaal wel. Het is alleen vermoeiend.

...

Nee, die is er niet. Tenminste ik zie hem nergens. Is misschien boodschappen doen, of zoiets. Die komt zo wel.

...

Nee, mama, begin nou niet weer. Ik wilde gewoon naar huis. Dit heeft niets met jou te maken.

...

Ja, ik weet dat we 5 dagen hadden afgesproken. Dat weet ik.

...

Ja.

...

Maar ik was moe. Ik heb het even nodig thuis te zijn. Ik heb nog twee vrije dagen en die wil ik met Max doorbrengen.

...

Ja, die is thuis. Die is ook vrij. En dat gebeurt niet zo vaak.

...

Ja, ik weet dat we iets anders hebben afgesproken.

...

Ik heb het ook maar net bedacht.

...

Nee, hij weet het niet. Het is een verrassing.

...

Mama, stop nou. Het heeft niets met jou te maken. Het is ...

...

Ja.

...

Ja, ik zal hem de groeten doen. Hij zal zo wel komen. Ja. Ja.

...

Ja.

...

Ja. Kus. Ik bel je morgen. En niet van alles gaan denken, wat allemaal niet waar is, hè. *(Ze legt de telefoon neer. Ze valt wat moe achterover in de stoel. Loopt naar de keuken. Komt terug met een fles witte wijn en een glas. Maakt het gezellig. Ze sluit de gordijnen. Loopt nog een keer naar de thermostaat, doet daar iets aan. Doet een licht aan, hier of daar. Trekt haar schoenen uit. Een kaars. Kijkt op haar horloge. Ze rekt zich uit. Is moe van de lange reis. Zet een muziekje op. Iets zachts. Een vrouwenstem. Romantisch. Jazzy. Iets over liefde. Haar mobiel gaat. Ze kijkt naar het nummer. Ze glimlacht. Pakt hem op)*

Hé schatje.

...

Ik ook van jou.

...

Ja.

...

Nee, ik ben bij Mama, en het gaat hartstikke goed. Ze is superlief. Nog twee dagen en dan ben ik weer bij je.

...

Wat ben je aan het doen? *(Ze kijkt verbaasd op, gaat recht overeind zitten)*

Thuis? *(Ze kijkt om zich heen)* Ja.

...

Dus je zit lekker thuis?

...

Tv te kijken en een beetje te lezen.

...

En je mist me? *(Ze gaat staan)* Hoeveel mis je me?

...

En heb je het naar je zin, zo een paar dagen alleen.

...

Het hele huis voor jezelf. Ja.

...

Nee, ik vind het niet erg. Welnee, helemaal niet. Ik zie je gewoon zitten, op de bank, met een flesje wijn, welke kleur heb je opengemaakt.

...

Oh, de Chablis. *(Ze kijkt naar de fles die ze net gepakt heeft, het is een fles Chablis)* En je hoeft hem niet met mij te delen. Nee.

...

Ik kom ook niets tekort hoor.

...

En je zit te lezen. Welk boek.

...

(Ze ziet het boek liggen, op een tafeltje naast de bank. Ze leest de titel:)

Het puttertje.

(Nota bene: Het zou fijn zijn als dit steeds de literaire bestseller van het moment is.)

...

Is het wat?

...

Ik benijd je gewoon, even helemaal lekker alleen thuis, op de bank, een fles wijn voor jezelf, en de hele avond lekker lezen.

...

En tv te kijken. Ja.

...

Waar je zelf zin in hebt.

Ja.

...

Zonder verder iemand om je lastig te vallen.

...

Goed om even alleen te zijn.

...

Ja.

...

Had je geen zin om de deur uit te gaan. Even andere mensen te zien.

...

Nee.

...

Begrijp ik.

...

Je hebt in niemand zin, behalve in mij.

...

Ja.

...

Dan zal ik je verder maar niet storen, hè.

...

Nee, ik ben niet gepikeerd. Ik vind het leuk dat je zo goed voor jezelf zorgt.

...

Ja.

...

Nee, echt niet.

...

Schenk nog een glas in voor jezelf. Ga lekker lezen en geniet van je avond. Zo vaak gebeurt dat niet, dat je het huis voor jezelf hebt, toch.

...

Ja.

...

Ik ook van jou.

...

Tot over een paar dagen.

...

Nee, nee, niets aan de hand. Dat verbeeld je je maar.

...

Ja.

...

Tot donderdag. Vergeet morgen niet het vuilnis buiten te zetten. Pas goed op jezelf. *(Ze zet haar mobieltje uit. Is even stil. Kijkt naar een punt in de verte. Kijkt nog eens naar het boek. Legt het boek weg. Kijkt nog eens naar het scherm van haar mobieltje. Zet de muziek keihard aan. Opent de fles wijn en schenkt haar glas vol. Haalt diep adem. Zet de muziek met één klap uit. Pakt haar mobieltje. Donker)*

EERSTE BEDRIJF

DE VROUW EN DE VRIENDIN.

Een paar uur later.

Zelfde ruimte. De fles is half leeg. De kaars is uit.

De vrouw komt met een andere vrouw, haar vriendin, de kamer in gelopen. De vriendin heeft haar jas aan. En houdt die nog even aan.

De vriendin is van ongeveer dezelfde leeftijd als de vrouw, en van dezelfde klasse qua smaak, misschien op het eerste gezicht een tikkeltje minder.

De vrouw gaat op de bank zitten. De vriendin blijft staan in eerste instantie.

VRIENDIN: Wat is er in Godsnaam aan de hand? Ik dacht dat je bij je moeder was. Hé, wat is er aan de hand. Je hebt gehuild.

VROUW: Waarom duurde het zo lang voordat je hier was?

VRIENDIN: Ik was bezig. Ik ben zo snel gekomen als ik kon.

VROUW: Ik heb je drie uur geleden ingesproken.

VRIENDIN: Anderhalf uur.

VROUW: Hoe lang moet zoiets duren! Het is vlakbij.

VRIENDIN: Wist ik veel dat je al thuis was.

VROUW: Wat doet dat ertoe.

VRIENDIN: Ik ben er nu toch. Wat is er? Waarom ben je eerder teruggekomen? Wat is er gebeurd?

VROUW: Doe eens rustig zeg. *(De vriendin zegt niets. Ze neemt een ferme slok witte wijn uit het glas van de vrouw)*

VRIENDIN: Ik ben verdomme zelfs geflitst.

VROUW: Waar. Hier.

VRIENDIN: Ja. Op dat stukje waar ze echt niet willen dat je harder gaat.

VROUW: Hoe lang weet je al niet dat daar een flitspaal staat. Was je zelf niet degene die ervoor gepleit heeft dat dat ding daar staat?

VRIENDIN: Ik wil maar zeggen ...

VROUW: Ja.

PAUZE

VROUW: Hoe is het met Eva?

VRIENDIN: Eve. Ze heet Eve.

VROUW: Zoals in Even. En dan zonder de N.

VRIENDIN: Dus je weet het. Doe niet zo flauw.

VROUW: Jij hebt 'r toch Eva genoemd. Jullie hebben 'r toch ooit Eva genoemd.

VRIENDIN: Het gaat goed met 'r. Voor zover het goed kan gaan met een meisje van 17, die van de ene verliefdheid in de andere valt, het haat dat we in dit dorp zijn komen wonen en vindt dat ze is opgescheept met ouders met ideeën die in de middeleeuwen niet hadden misstaan. Volgens haar dan.

VROUW: Je ziet er goed uit. (*Vriendin schenkt het glas vol. Neemt grote slok*)

VRIENDIN: Vind je niet erg hè?

VROUW: Nee, natuurlijk niet. Neem. (*Vriendin drinkt het hele glas leeg. Schenkt zichzelf een nieuw glas in*)

VRIENDIN: Hoe is het met je moeder? (*Vriendin ontvangt sms. Kijkt. Stopt telefoon gelijk weer in haar jaszak*)

VROUW: Het gaat goed met haar. Ze heeft zich aangemeld als vrijwilliger bij het theater dat bij haar om de hoek is geopend. Ze lijkt fitter dan ooit. Maar ze doet het voor de gezelligheid. Ze haat theater.

VRIENDIN: Waarom heb je me gebeld?

VROUW: Je weet hoe uitgeput ik ben als ik bij mijn moeder vandaan kom.

VRIENDIN: En er is niets met 'r.

VROUW: Ze maakt me kapot, dat is alles, maar dat doet ze 'r hele leven al.

VRIENDIN: En met Max ook niet.

VROUW: (*gaat opeens ratelen*) Niet dat ik weet, ik zie hem nergens. Zie jij hem ergens? Zie jij Max ergens? Of zou ie zich onder de bank verstopt hebben. Waarom gaan we niet naar de stad, dansen, drinken, heb je geld bij je, taxi bellen, ons ding doen, kijken of er wat op te pikken valt, nee? Neenee! We blijven hier, zitten, bij elkaar, luisteren naar de regen, op de bank, wat zou je meer willen, toch niet de deur uit met dit weer, herfst, de herfst begint, wist niet dat het zo hard kon regenen, blij dat het huis goed in de verf zit, goed dat we dat in het voorjaar hebben laten doen, oh, even stilte, ook goed, wat? wil je niet, komt goed uit. (*Vriendin pakt het glas. Zet het weer terug*)

VRIENDIN: Ik kan niets voor je betekenen als je me niets vertelt. Ik weet hoe moeilijk je het vindt om me te bellen als er iets is. Dus toen je belde, dacht ik, weet ik veel, er is iets verschrikkelijks gebeurd. Ik heb alles gelaten voor wat het was en ben gelijk de auto ingestapt.

VROUW: Dat had je niet hoeven doen.

VRIENDIN: Wat niet.

VROUW: Dan was je toch niét gekomen.

VRIENDIN: Waarom ben je eerder teruggekomen.

VROUW: Er is niets. Laten we gaan dansen.

VRIENDIN: Waarom heb je me dan gebeld?

VROUW: Ik voelde me alleen.

VRIENDIN: Mooi. Ik ben er. Waar is Max?

VROUW: Die heeft iets te doen vanavond.

VRIENDIN: Oké. *(De vriendin gaat met haar jas aan naast haar zitten op de bank. En neemt weer een fikse slok van de wijn)* Jezus! *(De vriendin neemt de laatste slok uit het glas. Pakt de fles, maar die blijkt leeg te zijn. Ze bekijkt het etiket, staat op, loopt naar de keuken en komt terug met een nieuwe fles en een extra glas. Opent de fles en schenkt twee glazen vol)*

VROUW: Ik ben een beetje in de war.

VRIENDIN: Oké.

VROUW: Ik heb het gevoel dat mijn hele wereld op z'n kop staat. Maar het is niks.

PAUZE

VROUW: Wat wil je dat ik zeg? Dan zeg ik dat.

VRIENDIN: Oké, ga je mij serieus nemen, of denk je dat ik debiel ben.

VROUW: Sorry, ik neem je hartstikke serieus.

VRIENDIN: Ik schrik me het lazarus. *(Ze zitten naast elkaar en drinken hun wijn. Er wordt even niets gezegd)* Oké, we gaan het even helemaal opnieuw doen. Ik ga de deur uit. Ik kom weer binnen. Doe mijn jas uit. *(Ondertussen doet ze het allemaal)* Schenk een glas wijn in. Drink dat leeg. *(Doet ze allemaal)* Ga op de bank zitten en vraag waarom jij me gebeld hebt, waarom ik komen moest. En ik ben gekomen hè. En dan ga je dit keer niet niets zitten zeggen omdat er blijkbaar iets is gebeurd wat je doodongelukkig heeft gemaakt en waar je geen zin hebt om over te praten, of niet kunt praten of weet ik veel wat wat niet. Ik ben hier en ik ben je vriendin.

PAUZE

VRIENDIN: Niet? Oké. *(De vriendin krijgt een smsje. Ze kijkt er niet naar)* Ik hoef niet alles van je te weten. Maar als ik niets weet, kan ik ook niets voor je doen. Het helpt soms om het tegen iemand te zeggen. Dat helpt soms. Vriendschap is meer dan samen lunchen, samen winkelen, eens een weekendje weg, praten over niets, praten over alle dingen die fantastisch goed gaan, geweldig.

Maar dingen delen? Elkaar helpen? Er voor elkaar zijn? Niet bang zijn? Je kwetsbaarheid tonen?

Het kan me niet schelen wat er aan de hand is, ook al heb je iets verschrikkelijks gedaan, ik ben er nu, en ik ben er voor jou.

Lieverd, kwetsbaarheid is geen teken van zwakte, het is kracht.
Het is wat mensen samen hebben, het is wat mensen bindt.
Kijk nou toch eens hoe je erbij zit. Ik zie toch dat er iets met je aan de hand is.

Wat wil je dan van me.

Hoe kan ik iets voor je doen als ik niet weet wat er met je aan de hand is.

Maar misschien wil je niet dat ik iets doe. Wil je dat ik er ben. Is dat het?

Oké. Ik ben er.

Maar als je me niets vertelt, zet je me als vriendin buitenspel.
(*Vrouw mompelt wat*) Wat?!

VROUW: Sorry.

VRIENDIN: Ik zie het als je niet gelukkig bent. Cut the crap.

VROUW: Max heeft een ander.

VRIENDIN: Wat?

VROUW: Hij heeft een ander. (*Vriendin neemt vrouw in haar armen. Streelt haar haren*)

VRIENDIN: Wat vreselijk. Rustig maar. Ssshht. Het komt goed.

VROUW: Ik voel me zo...

VRIENDIN: Je kunt me vertrouwen. Ik ben bij je. (*De vrouw komt weer overeind*)

VROUW: Heb je wel eens meegemaakt dat alles onder je handen ineens stortte, dat opeens alle vertrouwen wat je had, in je handen verkrumelde, en je deed niets. Het enige wat je deed was hier zitten, hier op de bank, hier zitten en pff weg was het. Alles. Herken je dat.

Iemand van wie je 100% houdt, 100%, weet je wat dat betekent. Dat je alles van die ander leuk vindt en dat wat je eventueel niet leuk vindt helemaal accepteert. Dat je het gevoel hebt dat je één bent, dat je samen bent, dat je niets hoeft uit te leggen, een vanzelfsprekendheid als je samen bent die al het andere overbodig maakt, alles weten van elkaar, zijn geur herkennen.

En dat er opeens een moment is dat het weg is, alsof het allemaal een vergissing was, alsof het een idee van je was, in plaats van iets wat wezenlijker voelde dan al het andere, wezenlijker dan je ouders, wezenlijker dan alles waar je in geloofde – hop, weg.

Ik ben bang voor mezelf, ik voel krachten en een woede in me waarvan ik niet weet of ik die kan beheersen. Als ik die vrouw in mijn handen krijg. Ik zou 'r kunnen vermoorden.

VRIENDIN: Hoe kwam je er achter?

VROUW: Ik belde hem vanuit huis en hij zei dat hij thuis was.

VRIENDIN: Hij kan met vrienden weg zijn.

VROUW: Waarom zou hij liegen dat hij thuis was?

VRIENDIN: Dat weet je niet. Je hebt hem niet gesproken. Er zitten niet altijd vrouwen achter. *(De vrouw wordt dan wat fel, net te fel)*

VROUW: Lul toch niet. Jij bent een vrouw! Je zou die vraag niet eens moeten stellen. Als je man dat doet, ruik je het op een kilometer afstand, alles hergroepeert zich, klaar om aan te vallen. Je nekharen springen overeind, je reuk wordt ondraaglijk scherp, zo scherp dat je bijna weet wie ze is. Jij bent een vrouw. Jij zou me niet zo'n vraag moeten stellen.

VRIENDIN: Je weet niet wat er aan de hand is. Zou je het eerst niet aan hem vragen.

VROUW: Om nog meer leugens aan te horen.

VRIENDIN: Loop nu niet zo hard van stapel.

VROUW: Dit huis voelt opeens zo groot.

VRIENDIN: Ga je niet te snel.

VROUW: Ik ken hem, hij zegt dat hij thuis is, hij weet niet dat ik thuis ben, ik ben wel thuis, want ik ben onverwacht thuis, en hij niet thuis en hij zegt dat hij thuis is en daar zit ik dan in dit huis, wat van ons is, wat moet ik anders, waar kan ik heen.

PAUZE

(De vrouw kust de vriendin)

VROUW: Dank je wel. *(Ze kruipt als een kind tegen de vriendin aan. De vrouw ligt met haar gezicht in de schoot van de vriendin)* Dank je wel. Dat ik dit heb mogen zeggen. Je hebt me iets geleerd, over vertrouwen. Ik ben zo blij dat ik dit tegen je heb durven zeggen, ik vind het moeilijk, vriendschap, jezelf geven, je kwetsbaarheid laten zien – vooral omdat ik die kwetsbaarheid laat zien aan de vrouw die het met mijn man doet.

PAUZE

VROUW: Je probeert jezelf toch altijd een beetje te beschermen, en soms teveel te beschermen – maar als dan die vriendin, die zo open is en gevoelens wil delen, ondertussen je man afhandig maakt, dan is het niet zo makkelijk om gevoelens te delen en open te zijn.

PAUZE

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto